

1 בשבת שלאחרי הפורים), שנקרא בשם "פורים גדול"¹⁰. מה-שאיין-כן בשנה פשוטה, שאף שישנם כל
2 עניני הפורים - לא מצינו שיקרא בשם "פורים גדול", אלא "פורים" סתם.

3 וטעם הדבר - בפשטות:

4 בשנה פשוטה ניכרת מעלת הפורים ביחס לשאר ימי השנה בלבד, ימי חול, היינו, ימים שאינם שייכים
5 למעלת הפורים [כולל שבתות וימים טובים, שהם בבחינת "חול" ביחס לעילוי המיוחד דפורים], ולכן
6 אינו אלא "פורים" סתם. אמנם, בשנת העיבור - מודגשת מעלת הפורים (לא רק לגבי ימי החול, אלא)
7 גם ביחס ל"ד וט"ו אדר ראשון, שגם בהם ישנו העילוי דפורים ("פורים קטן"), ולכן, פורים זה (דשנת
8 העיבור, באדר שני) הוא "פורים גדול" - באופן נעלה יותר באין-ערוך לגבי "פורים קטן".

9 [ואף שאמרו חכמינו ז"ל¹¹ "אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא כו'", שמלשון זה משמע, שכל
10 החילוק שביניהם אינו אלא בפרטים מסויימים, ולא חילוק שבאין-ערוך - הרי בהמשך דברי המשנה
11 מפורש שהחילוק הוא בענין הכי עיקרי - "קריאת המגילה ומתנות לאביונים". ונוסף לזה: העילוי
12 ד"מיסמך גאולה לגאולה"¹² ישנו באדר שני דוקא].

13 ועוד מעלה בפורים דשנת העיבור - שאז מודגש הענין ד"מיסמך גאולה לגאולה", שמטעם זה קורין
14 את המגילה באדר הסמוך לניסן, כדי לסמוך גאולת פורים לגאולת פסח¹³.

15 כלומר: גם בשנה פשוטה ישנה הסמיכות דגאולת פורים לגאולת פסח, אמנם, מכיון שענין זה הוא
16 מצד סדר החדשים (שחודש ניסן בא לאחר חודש אדר) ואין ברירה אחרת כו' - אין הדגשה מיוחדת
17 בענין זה. מה-שאיין-כן בשנת העיבור - יש ברירה וסברא¹⁴ לחגוג את ימי הפורים באדר (ראשון) הסמוך
18 לשבט (ולא באדר הסמוך לניסן), ואף-על-פי-כן חוגגים את ימי הפורים באדר (שני) הסמוך לניסן דוקא,
19 כדי להדגיש את הענין ד"מיסמך גאולה לגאולה".

20 ומובן בפשטות גודל העילוי ד"מיסמך גאולה לגאולה", עד שתכלית ומטרת כל התורה ומצוות היא
21 - ענין הגאולה, גאולת בני ישראל וגאולת השכינה.

22 ג. והנה, מכל ענינים אלו יש ללמוד הוראה בעבודת האדם לקונו במעשה בפועל, "המעשה הוא
23 העיקר"¹⁵ - הן בנוגע לענינים המיוחדים שבקביעות שנה זו, והן בנוגע לענינים שהם בכל שנה ושנה,
24 שבהם צריך להיות עילוי והוספה - שהרי בנוגע לכל עניני התורה ומצוותיה ישנו החיוב ד"מעלין
25 בקודש"¹⁶, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענינים עיקריים, כמו פרשת פרה, שלכמה דעות
26 חיובה הוא מן התורה¹⁷, וכן ימי הפורים (והשבת שלאחריהם), ש"זכרם לא יסוף מזרעם"¹⁸.
27 ומובן, שהוראה זו צריכה להיות באופן השייך ומובן לכל אחד ואחד מישראל, ובלשון המגילה¹⁹:
28 "מנער ועד זקן טף ונשים", וכן גרים שנתגירו כהלכה (שהרי מציאות אחרת של גיור - אינה קיימת
29 כלל וכלל). ונוסף לזה: מכיון שכולם נמצאים באותו מעמד ומצב - "ביום אחד"²⁰, מובן, שהוראה זו
30 צריכה להיות אצל כולם בשוה: גם ל"נער, טף ונשים", מובנת הוראה זו בפשטות כשם שמוכנת ל"זקן",
31 ולאידך - גם ביחס ל"זקן" יש בהוראה זו ענין של חידוש, כשם שיש בה חידוש בנוגע ל"נער, טף
32 ונשים".

33 [וכמובן, שיש עילוי מיוחד ב"נער" (שלכן צריך להיות עילוי זה גם אצל "זקן") - כמו שכתוב²¹
34 "זכרתי לך חסד נעורייך", "כי נער ישראל ואוהבהו"²², וכפי שמבאר אדמו"ר ה'צמח צדק' בהתחלת

17 (17) שו"ע או"ח סתרפ"ה ס"ז. וראה אנציקלופדי תלמודית
(כרך ב) ערך ארבע פרשיות (ע' קסו) הערה 82. וש"נ.
18 (18) אסתר שם, כח.
19 (19) ג, יג.
20 (20) ראה גם שיחת תענית אסתר (מוקדם) ש.ז. ס"ז בסופו.
21 (21) ירמ"ב, ב.
22 (22) הושע יא, א. וראה בארוכה אוה"ת בשלח ע' שפב ואילך.

10 (10) סידור אדה"ז (לפני למנצח.. ובא לציון).
11 (11) מגילה ו, ב (במשנה).
12 (12) שם, סע"ב.
13 (13) פרש"י שם.
14 (14) ראה מגילה שם.
15 (15) אבות פ"א מ"ז.
16 (16) ברכות כח, א. וש"נ.